

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Bożenna Garstka

w sprawie **Z. O.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 30 października 2015 r., wniosku obrońców skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 listopada 2005 r., sygn. akt II AKa 183/05, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 stycznia 2005 r., sygn. akt III K 38/04, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. *a contrario* postanawia:

- 1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania;**
- 2. obciążyć skazanego Z.S. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Z.S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 stycznia 2005 r., sygn. akt III K 38/04, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 listopada 2005 r., sygn. akt II AKa 183/05, jedynie w zakresie opisu czynu przypisanego, został skazany na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności za przestępstwo z art. 265 § 1 k.k., art. 266 § 2 k.k., art. 239 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegające na tym, że:

w dniu 25 marca 2003 r. w W., jako Sekretarz [...] w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, będąc z tego tytułu zobowiązanym do sprawowania nadzoru nad prowadzeniem spraw z zakresu bezpieczeństwa i porządku publicznego, dysponując w związku z wykonywaniem czynności służbowych informacjami o planowanych działaniach Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji zmierzających do zatrzymania i pociągnięcia do odpowiedzialności karnej starosty [x]. M. S. i wiceprzewodniczącego Rady Powiatu [x] M. B. oraz członków zorganizowanej grupy przestępczej, na które to informacje rozciągał się obowiązek zachowania tajemnicy państwowej oraz tajemnicy służbowej, ujawnił wiadomości o planowanych działaniach policji - dotyczące M. S. i M. B. nieuprawnionemu do ich uzyskania H. D., który przekazał je również nieuprawnionemu A. J., a ten uprzedził o tych zamierzonych działaniach objętych nimi M. S. i M. B. - działając z zamiarem ewentualnym, zmierzał bezpośrednio do utrudnienia postępowania karnego i uniknięcia odpowiedzialności karnej przez M. S. i M. B., jednakże zamierzonego skutku nie osiągnął i godził się na utrudnienie postępowania karnego w ramach prowadzonej przez Centralne Biuro Śledcze Komendy Głównej Policji operacji specjalnej i uniknięcia odpowiedzialności karnej przez osobę tą operacją objętą, a nadto godził się na narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wykonujących czynności służbowe funkcjonariuszy policji działających pod przykryciem w trakcie realizowanego zakupu kontrolowanego broni palnej, amunicji i narkotyków.

H. D. i A. J., odpowiadający w tym samym postępowaniu, zostali prawomocnie skazani za przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. Z ustaleń sądów wynikało, że informacje, które Z.S. ujawnił współoskarżonemu H. D., pochodziły od ówczesnego Komendanta Głównego Policji A. K.

A. K., przeciwko któremu wniesiono odrębny akt oskarżenia, został prawomocnie uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstw z art. 231 § 1 k.k. i z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, postanowieniem z dnia 16 grudnia 2005 r., nr [...], korzystając z prawa łaski, złagodził wymierzoną Z. S. karę pozbawienia wolności do roku, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

Do Sądu Najwyższego, w dniu 20 marca 2015 r., wpłynął wniosek obrońców Z. S. o wznowienie, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 stycznia 2005 r., sygn. akt III K 38/04, który został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 listopada 2005 r, sygn. akt II AKa 183/05, w sprawie Z. S., a po jego wznowieniu uchylenie wskazanych we wniosku wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kielcach. Obrońcy nadto wniesli o sprawdzenie okoliczności faktycznych w trybie art. 97 k.p.k. w zw. z art. 546 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowodów z orzeczeń wydanych w sprawie A. K.. Z uzasadnienia wniosku wynika, że zdaniem obrońców ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 24 stycznia 2005 r. zostały podważone przez nowe fakty i dowody ujawnione po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego prowadzonego przeciwko Z. S., które wykluczają ciąg poszlak wskazujący na przekazanie szczegółowych informacji dotyczących operacji specjalnej

Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji przez gen. A. K. ministrowi Z. S. oraz wskazujących na pochodzenie od ministra Z. S. informacji przekazanych przez A. J. w dniu 26 marca 2003 r. M. B. i M. S. w rozmowach telefonicznych.

Sąd Najwyższy w dniu 22 kwietnia 2015 r., w celu zbadania podnoszonego przez skarżących związku okoliczności faktycznych i prawnych, stanowiących podstawę prawomocnych rozstrzygnięć sądowych zapadłych wobec A. K. i Z. S., postanowił dokonać sprawdzenia okoliczności, które skarżący przytoczyli dla wykazania przesłanki wznowienia postępowania przewidzianej w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., przez dopuszczenie dowodów z dokumentów zawartych w aktach spraw dotyczących A. K., a to:

1. w sprawie Sądu Rejonowego w Kielcach, sygn. akt II K 243/07 (wyrok z dnia 3 grudnia 2007 r.) i w sprawie Sądu Okręgowego w Kielcach, sygn. akt IX Ka 872/08 (wyrok z dnia 15 września 2008 r.), a ponadto w sprawie Sądu Najwyższego, sygn. akt IV KK 119/09 (postanowienie z dnia 8 czerwca 2009 r.), co do czynu z art. 231 § 1 k.k.,
2. w sprawie Sądu Rejonowego w Kielcach, sygn. akt II K 39/09 (wyrok z dnia 16 sierpnia 2011 r.) i w sprawie Sądu Okręgowego w Kielcach, sygn. akt IX Ka 828/12 (wyrok z dnia 9 października 2012 r.) co do czynu z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Najwyższy jednocześnie uznał za zbędny udział stron w czynności tegoż sprawdzenia z uwagi na to, iż sprowadza się ono do zapoznania się z dokumentami, które zostały wymienione w treści wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy dołączył do akt niniejszego postępowania wyżej wskazane akta w całości.

Prokurator Prokuratury Generalnej w piśmie z dnia 26 sierpnia 2015 r. wniósł o oddalenie wniosku obrońców Z. S. o wznowienie postępowania.

Obrońcy wnieśli pisemną odpowiedź na stanowisko prokuratora oraz stanowiące uzupełnienie ich wniosku pisemne oświadczenie zatytułowane „opinia prawna” sporządzone przez dra hab. A. B., prof. UW i adwokata w Izbie Adwokackiej w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońców Z. S. o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podane we wniosku argumenty, jako nowe fakty i dowody nie spełniają wymogów *propter nova* określonych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Przypomnieć należy, że prawomocny wyrok posiada, w swym założeniu, cechy trwałego rozstrzygnięcia przez sąd rozpatrywanej sprawy w zakończonym już nim postępowaniu karnym. Przysługuje mu zatem przymiot prawdziwości ustaleń faktycznych, poczynionych w danej sprawie i stanowiących podstawę wyroku. Wzruszenie wyroku w trybie wznowienia postępowania mogło nastąpić, w myśl art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., obowiązującego w momencie wniesienia niniejszego postępowania wznowieniowego (art. 33 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 1247) jedynie w wypadku ujawnienia się po jego wydaniu nowych faktów lub dowodów nieznanych przedtem sądowi, które mogą w sposób zasadniczy i wiarygodny podważyć prawdziwość przyjętych w nim ustaleń faktycznych, a obowiązek ich wskazania ciąży na składającym wniosek o wznowienie (por. postanowienia SN: z dnia 24 lutego 1973, I KZP 24/73, OSNPG 1973, z. 6, poz. 85; z dnia 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, OSNKW 1996, z. 7-8, poz. 47; z dnia 12 października 2004 r., III KO 32/02, OSNKW 2004, z. 10, poz. 99; z dnia 16 października 2014 r., II KO 84/13, OSNKW 2015, z. 3, poz. 21).

Z dołączonych do niniejszej sprawy akt postępowania karnego prowadzonego przeciwko A.K. wynika, że Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 15 września 2008 r., sygn. akt IX Ka 872/08, zmienił skazujący wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 3 grudnia 2007 r., sygn. akt II K 243/07 i uniewinnił A. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., które miało polegać na niedopełnieniu w okresie od 27 marca do 29 października 2003 r., w różny sposób, obowiązku wynikającego z art. 304 § 2 k.p.k. zawiadomienia prokuratury o ujawnieniu przez Z. S. tajemnicy państwowej. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 8 czerwca 2009 r., sygn. akt IV KK 119/09 oddalił kasację prokuratora wniesioną w tym zakresie jako oczywiście bezzasadną. Sąd odwoławczy natomiast uchylił wyrok Sądu I instancji co do czynu z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 39/09 uniewinnił A. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa składania pięciokrotnie fałszywych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Kielcach w sprawie [x], zakwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Ten ostatni wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 października 2012 r., sygn. akt IX Ka 828/12.

Zdaniem obrońców, to właśnie te wyroki uniewinniające A. K. od obu zarzucanych mu czynów, stanowią nowe dowody podważające prawidłowość ustaleń wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 stycznia 2005 r. co do sprawstwa i winy Z. S..

Obrońcy w swoim wniosku wskazują, że właściwie głównym i jedynym powodem uniewinnienia A. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. była niedopuszczalność wykorzystania jako dowodu materiałów

uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej (podśluchów rozmów telefonicznych) stosowanej wobec samorządowców [x] M. S. i M.B., na co wskazywał zarówno Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 15 września 2008 r. jak i Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 czerwca 2009 r. Zgodę bowiem na kontrolę wyraził Sąd Okręgowy w Warszawie, postanowieniem z dnia 27 stycznia 2003 r., jedynie wobec tych osób i w zakresie podejrzenia popełnienia przez nich przestępstw określonych w art. 228 k.k. i art. 258 k.k. Ze względu na bezpośrednią łączność sprawy A. K. ze sprawą Z. S., zdaniem obrońców, te nowe ustalenia mają bezpośrednie zastosowanie również w sprawie Z. S., gdyż zakaz dowodowego wykorzystania w odniesieniu do tych samych materiałów operacyjnych musi rozciągać się również na prowadzone postępowanie przeciwko niemu.

Takie stanowisko obrońców, zdaniem Sądu Najwyższego, jest całkowicie nieuprawnione. Przede wszystkim, na co słusznie wskazuje prokurator w swoim piśmie, czyn z art. 231 § 1 k.k. zarzucany A. K. oraz czyn, za który został skazany Z. S., nie pozostawały ze sobą w takim związku faktycznym, aby odmienne prawomocne rozstrzygnięcia co do każdego z nich, były nie do pogodzenia. Z treści zarzutów (w obu sprawach) jednoznacznie wynikało, że nie osoba sprawcy wycieku informacji była najistotniejsza, a to, iż obiektywnie doszło do złamania przepisów o ochronie tajemnicy państwowej i tajemnicy służbowej. Przedmiotem czynu przypisanego Z. S., co należy przypomnieć, nie były okoliczności uzyskania przez niego informacji co do operacji specjalnych i źródła tych informacji, lecz zdarzenia mające miejsce od momentu, w którym Z. S. już tę wiedzę posiadał i przekazał dalej wbrew przepisom.

W swoich rozważaniach obrońcy całkowicie pomijają również, że to nie wykluczenie możliwości wykorzystania jako dowód nośnika i stenogramu dokumentujących wynik kontroli operacyjnej w postaci zapisu rozmów

telefonicznych, było powodem uniewinnienia A. K. od zarzutu z art. 231 § 1 k.k., a ocena prawna tego zarzutu. Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 15 września 2008 r., a co zostało zaakceptowane przez Sąd Najwyższy rozpoznający kasację od tego wyroku, jednoznacznie bowiem wskazał, że brak było podstaw do uznania, iż na A.K., jako Komendancie Głównym Policji, ciążył obowiązek wynikający z art. 304 § 2 k.p.k. Nie dotyczyły go również obowiązki z art. 304 § 3 k.p.k. i z tym się wiążące obowiązki z art. 307 k.p.k., albowiem winny być one realizowane przez podległych mu funkcjonariuszy policji, którzy dopełnili swoich obowiązków. Sąd Odwoławczy wskazał również, że obowiązek wynikający z art. 19 ust. 15 ustawy o Policji został wykonany i materiały z podsłuchów CBS zostały przekazane Prokuraturze.

Nie można również zgodzić się z autorami wniosku, że ocena dopuszczalności wykorzystania dowodów z zapisów rozmów telefonicznych, dzięki którym ujawniono dekonspirację kontroli operacyjnej, dokonana w sprawie prowadzonej przeciwko A. K. miała, jak to określają obrońcy, bezpośrednie zastosowanie do sprawy Z. S.. Wskazać należy, co zostało całkowicie pominięte przez obrońców, że przepisy art. 15a-15e ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r., poz. 355) zakazujące wykorzystania w postępowaniu karnym pozyskanych w wyniku kontroli operacyjnej dowodów popełnienia przestępstwa, w stosunku do którego nie można legalnie zarządzić takiej kontroli ani zalegalizować jej w drodze tzw. zgody następcej sądu, wprowadzono dopiero przepisem art. 3 pkt 1 lit. g ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy-Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 53, poz. 273), z mocą od 11 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy nawet wyraźnie podkreślił, że w sprawie A. K. brak było możliwości wykorzystania procesowego materiałów operacyjnych właśnie z uwagi na nowe brzmienie art. 19 ustawy o Policji.

W chwili orzekania w sprawie Z.S., Sądy nie miały natomiast wątpliwości co do wykładni przepisów wówczas obowiązujących ustawy o Policji normujących zasady i tryb gromadzenia oraz wykorzystywania dowodów z podsłuchu rozmów dla celów postępowania karnego, podobnie jak obrońca Z. S., co wynika chociażby z braku zarzutu w jego apelacji z tym związanego. Z uwagi jednak na pojawiające się, w późniejszym czasie, rozbieżności w orzecznictwie w wykładni tych przepisów, na wniosek Prokuratora Generalnego, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, wydanym w składzie 7 sędziów (OSNKW 2007, z. 5, poz. 37), zapoczątkował jednolitą linię orzecniczą, odmienną od przyjętej w sprawie Z. S., której efektem była zmiana przepisów wyżej wskazana.

Nie ulega wątpliwości, że zmiana przepisów prawa procesowego dokonana po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego, nie może stanowić podstawy wznowienia tego postępowania. Jednakże konsekwentne jest również stanowisko Sądu Najwyższego, że wznowienie postępowania karnego nie jest dopuszczalne w związku ze zmianą wykładni przepisów postępowania czy też odmienną oceną prawną. Podstawą wznowienia postępowania może być bowiem błąd faktyczny, odnoszący się do istoty przestępstwa lub dowodów, a nie błąd prawny. Przepisy o wznowieniu nie służą więc naprawianiu błędów prawnych, korekcie takiej służy kasacja (por. postanowienia SN: z dnia 3 grudnia 1982 r., III KZ 172/82, OSNKW 1983, z. 7-8, poz. 63; z dnia 10 czerwca 2005 r., WZ 31/05, OSNKW-R 2005, poz. 1141, LEX nr 223105).

Nie jest więc trafne stanowisko wnioskodawców, że do skazania Z. S. doszło w następstwie złamania jakiegokolwiek zakazu dowodowego w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym. Zauważając to, nie można pominąć również tego – a wręcz okoliczność tę silnie zaakcentować -, że sam fakt rozmów w dniach 25 i 26 marca 2003 r. oraz ich treść nie wynika

tylko z podsłuchów tych rozmów uzyskanych w ramach czynności operacyjnych, a których możliwość wykorzystania procesowego jest kwestionowana przez obrońców we wniosku, ale ustalone zostały także na podstawie zeznań świadków oraz wyjaśnień A. J..

Drugim nowym dowodem podważającym prawidłowość ustaleń co do sprawstwa i winy Z. S., zdaniem wnioskujących, jest prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 16 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 39/09, uniewinniający A. K. od zarzutu z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W tym wypadku *propter nova* „wykluczająca ciąg poszlak wskazujących na przekazanie szczegółowych informacji dotyczących operacji specjalnej CBS KGP przez gen. A. K. ministrowi Z. S.”, a wręcz nieprawdziwość tezy przyjętej przez Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z 24 stycznia 2005 r. w tym zakresie, upatrywana jest przez wnioskujących w dwóch ustaleniach tegoż Sądu. Pierwszym z nich jest „możliwość istnienia innych - niż gen. A. K. – >źródeł przecieku<, którymi wiadomość o planowanych działaniach operacyjnych mogła dotrzeć do H. D. oraz A. J. i za pośrednictwem A. J. do M. S. i M. B.”. Drugim zaś ustaleniem jest to, że „gen. A. K. nie zeznał nieprawdy, wskazując że nie informował Z. S. o szczegółach działań operacyjnych CBS KGP dotyczących [x] samorządowców, a innymi słowy mówiąc, że A. K. nie złożył fałszywych zeznań w zakresie, w jakim podał, że nie informował Z. S. o szczegółach działań, które miały zostać podjęte przez funkcjonariuszy CBS KGP wobec M. S. oraz M. B.”.

Zdaniem Sądu Najwyższego, ten pogląd wnioskujących, sprowadzający się w istocie do konieczności ponownej oceny możliwości przyjęcia odpowiedzialności karnej wobec Z. S. w kontekście poczynionych ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy w sprawie prowadzonej przeciwko A. K., jest całkowicie błędny, gdyż całkowicie pomija unormowanie przepisu art. 8 § 1 k.p.k. Zgodnie z określoną w art. 8 § 1 k.p.k. zasadą samodzielności

jurysdykcyjnej sądu karnego, sąd ten samodzielnie kształtuje zarówno podstawę faktyczną, jak i prawną każdego rozstrzygnięcia, a jeden z wyjątków wskazany jest w art. 8 § 2 k.p.k. Przyjęcie natomiast koncepcji zaprezentowanej przez wnioskodawców, tj. przyznania mocy wiążącej ustaleniom dokonany w innym procesie, powodowałoby w istocie przyjęcie nowego, kolejnego wyjątku od tej zasady (por. postanowienia SN: z dnia 1 września 2010 r., IV KK 78/10, OSNKW-R 2010, poz. 1653 oraz podana tam literatura; z dnia 4 września 2013 r., III KO 115/12, LEX nr 1363202; z dnia 19 lutego 2015 r., III KO 104/14, OSNKW 2015, z.8, poz. 66). Na gruncie niniejszej sprawy ma to o tyle istotne znaczenie, że ustalenia dotyczące A. K. poczynione przez Sąd Rejonowy w sprawie prowadzonej przeciwko niemu, jak i ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy w sprawie Z. S., były czynione w oparciu o te same dowody, oceniane z zachowaniem reguły wynikającej z art. 7 k.p.k. W podstawie wyroku Sądu Rejonowego w sprawie A. K. brak jest bowiem takiego nowego dowodu, który Sądowi Okręgowemu orzekającemu w sprawie Z. S. nie byłby znany i który w wysokim stopniu prawdopodobieństwa świadczyłby o tym, że Z. S. nie popełnił przypisanego mu przestępstwa. W takiej sytuacji należy stwierdzić, że wyrok uniewinniający osobę od zarzutu popełnienia czynu pośrednio związanego z czynem innej osoby, co do której wcześniej zapadł wyrok skazujący, nie może stanowić –sam w sobie- podstawy do wznowienia wcześniej zapadłego orzeczenia, jeżeli podstawą jego ustaleń jest odmienna ocena tych samych dowodów, a nie nowe dowody, które nie były znane sądowi orzekającemu we wcześniejszym postępowaniu i które świadczyłyby o niewinności również drugiej osoby. W przeciwnym wypadku zachodziłaby konieczność porównywania uzasadnień orzeczeń sądowych w zakresie w jakim zawierają ocenę tych samych dowodów i wartościowania zestawianych ocen, do czego nie jest uprawniony żaden Sąd, a więc nie może to stanowić podstawy

wznowienia postępowania. Nadto należy zauważyć, że z uwagi na samodzielność jurysdykcyjną sądów, nie jest możliwe przyjęcie, że w ponownym postępowaniu, po jego wznowieniu, sąd będzie związany oceną dowodów dokonaną w sprawie, w której zapadł wyrok uniewinniający. Przyjęcie toku rozumowania obrońców wskazywałoby, że reguła z art. 8 § 1 k.p.k. w ogóle nie obowiązuje, gdyż sąd orzekający później byłby związany ustaleniami dokonanymi we wcześniejszym procesie, chociaż w niniejszej sprawie, obrońcom chodzi o odwrócenie kolejności. Na marginesie należy wskazać, iż to właśnie brak przestrzegania tej reguły i oparcie się na ustaleniach Sądu Okręgowego w sprawie przeciwko Z. S., było powodem uchylecia wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia z dnia 3 grudnia 2007 r, sygn. akt II K 243/07 w części dotyczącej skazania A. K. za czyn z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Ma również rację prokurator, gdy wskazuje, że prezentowane przez obrońców *nova* okazują się rezultatem nad wyraz subiektywnej i jednocześnie powierzchownej interpretacji treści przywołanych we wniosku ocen Sądu Rejonowego w Kielcach. Uniewinniając A. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., Sąd ten nie weryfikował wcześniejszych ustaleń Sądu Okręgowego w Kielcach w sprawie Z. S. i nie podważał ustaleń poczynionych przez tenże Sąd odnośnie tego, iż Z. S. powziął wiedzę, która była przedmiotem przecieku, a następnie przekazał te niejawne informacje H. D., który przekazał je A. J., a który z kolei przekazał je [x] samorządowcom. Nadto, co wydaje się równie istotne, Sąd Rejonowy uniewinnił A. K. nie z uwagi na to, że nie popełnił zarzucanego mu czynu, a z uwagi na brak danych dostatecznie uprawdopodobniających popełnienie przez niego czynu przyjmując, że Z. S. powziął wiedzę o planowanej akcji specjalnej od nieustalonej osoby.

Powyższe wskazuje, że żaden z dowodów wskazanych przez obrońców we wniosku nie może, zdaniem Sądu Najwyższego, podważyć wiarygodności ustaleń opartych na dowodach przeprowadzonych w toku prawomocnie zakończonego postępowania karnego wobec Z. S.

Z tych względów i wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.